

Za zbiranje teh prispevkov naj se porabi mesec februar in prva polovica marca 1938. Najpozneje dne 15. marca 1938. naj odpošlje vodstvo vsake šole zbrani denar odboru za odkup Prešernove rojstne hiše.

Naj zbirka pokaže, da je po pravici trdil Prešeren, da so mladeniči naš up in da je ni take mladenke, kot naše je krovi dekle.

Ban: dr. Natlačen s. r.

Tako pozivata odbor in banska uprava našo slovensko mladino k zelo odličnemu delu za narodno stvar. Naš mladinski list z največjim veseljem objavlja to okrožnico, da se tako pridruži vrstam nabiralcev za odkup Prešernove rojstne hiše. Naj bi v resnici ne bilo nobenega slovenskega učenca, ki bi omalovaževal ta poziv, saj gre za počastitev največjega slovenskega pesnika Prešerna, kateremu smo Slovenci pač dolžni, da mu ohranimo ne samo večni spomin, temveč tudi rojstno hišo in vse, kar se bo v njegovem muzeju v Vrbi hranilo. Poglejte, dragi otroci, pesnik Prešeren je imel otroke tako rad, da jim je kar po cestah delil darove, zlasti fige, pa bi ga sedaj naša mladina kar tako pozabila? Ali bi ne bila to črna, grda nehvaležnost? Ne, nikakor! Vsak od Vas, moji dragi, bo rad žrtvoval tisti dinarček za Prešerna, kdor je pa sin (hčerka) premožnejših staršev, pa tudi več, kajne?! Pokažite torej, da ste zavedni sinovi in hčerke slovenskega naroda, in tudi dokažite, da se Prešeren ni motil, ko je dejal, da ste vi »naš up«.

Fr. Kunstelj:

Ded s pipico.

Dedek pipico kadi,
dedek sladko se smeji:
»Hohoho, kaj pa spet to?«
»Hiša, dedek, hiša bol!«
»Hahaha, za koga pa?«
»Tvoja, dedek, tvoja ta.«

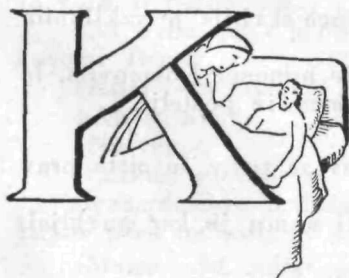
Dedek pipico kadi,
dedek tiho se smeji:
»Hihihi, o, dete ti,
veš za moje dolge dni...?«
Dedek pipico spusti,
v srcu tiho se solzi.

Joža Lovrenčič:

Tonca iz lonca.

Nenavadna zgodba iz starih časov.

6.



ošanka je prišla domov bolj mrtva ko živa. Vse moževe besede je niso mogle prepričati, da ne hodi ob nji kot duh. Ko je odprla v izbo, je omahnila na posteljo k Bernardku.

»Mama!« jo je s šibkim glasom pozdravil sin. Iz glasu se je slišalo, kako ga bolezen muči, a vendar je bil v njem tudi rahel dih veselja, da se je mati vrnila, da ne bo sam.

»Moj Bog, moj Bog, ali je umrl v takih grehah, da se spovrača ob belem dnevu in se

mora tako vicati?« je ihtela mati, česar Bernardek ni razumel.

»Kdo je umrl?« je vprašal.

»Oče, sin moj, moliva zanj,« je odvrnila.

»Nisem umrl, Bernardek, doma sem, pri tebi sem,« se je tedaj oglašil oče in z roko pobožal sina po licih, ki so pekle ko ogenj.